

Sygn. akt **I 1 C 928/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W.

przeciwko **M. P.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanej M. P. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W. kwotę 1.786,50 zł (jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt sześć 50/100 złotych) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 29 sierpnia 2014 r. do dnia 14 lutego 2019 r.;

II zasądzone w pkt I świadczenie rozkłada pozwanej na 18 (osiemnaście) rat: 17 (siedemnaście) pierwszych w wysokości po 100,00 zł (sto złotych) każda i osiemną ratę w wysokości 86,50 zł (osiemdziesiąt sześć 50/100 złotych) płatną wraz z równowartością odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 1.786,50 zł za okres od dnia 29 sierpnia 2014 r. do dnia 14 lutego 2019 r.;

– płatnych miesięcznie, do ostatniego dnia miesiąca, poczynając od lutego 2019 roku, z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

III zasądza od pozwanej M. P. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W. kwotę 30,00 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 lipca 2017 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) z siedzibą w W. wystąpiła przeciwko M. P. o zapłatę 1.786,50 zł wraz z liczonymi od kwoty 1.500,00 zł umownymi odsetkami maksymalnymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku jednak nie wyższych niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 29 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powódka, załączając oświadczenie cedenta o przeniesieniu przedmiotowej wierzytelności, powołała się na przejęcie wierzytelności przysługującej (...) Sp. z o.o. (poprzednio (...) Sp. z o.o.) od M. P. na rzecz (...) Spółka z o.o. S.K.A. Powódka wskazała, że nabyła wierzytelność z tytułu umowy pożyczki o numerze (...) z zawartej w dniu 29 lipca 2014 r. pomiędzy zbywcą cedentem a pozwaną, oświadczając, że M. P. wniosła o udzielną pożyczkę poprzez zarejestrowanie się na stronie internetowej pożyczkodawcy, podając przy tym swoje dane osobowe oraz potwierdzając akceptację regulaminu i akceptację ogólnych warunków umowy. Następnie pozwana, dokonała przelewu opłaty rejestracyjnej na rachunek bankowy pożyczkodawcy, co miało na celu sprawdzenie przez spółkę zgodności danych podanych w formularzu rejestracyjnym. Powódka wskazała również, że kwota 1.500,00 zł została przekazana przez pożyczkodawcę na rachunek bankowy, z którego dokonany był uprzednio przelew potwierdzający dane osobowe, a M. P. była zobowiązana do zwrotu kwoty pożyczki powiększonej o prowizję w wysokości 286,50 zł w terminie 30 dni. Jednakże

do dnia wniesienia pozwu pozwana nie zapłaciła ww. należności. Na kwotę żadaną pozwem składają się: niezwrócona kwota kapitału pożyczki – 1.500,00 zł oraz koszty związane z udzieleniem pożyczki w wysokości 286,50 zł.

(pozew - k. 2-3verte)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 grudnia 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 7007/17 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Gdyni, uwzględnił żądanie pozwu w całości.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 32)

Pozwana M. P., zaskarżając powyższy nakaz zapłaty w całości wniosła od niego sprzeciw. Podważając zasadność roszczenia pozwana wniosła o oddalenie powództwa zarzucając przedawnienie roszczenia i nieistnienie zobowiązania.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 39-40verte)

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej, powódka podtrzymała żądanie pozwu, wnosząc i wywodząc jak dotychczas.

(pismo procesowe powódki – k. 49-52)

W piśmie z dnia 14 listopada 2018 roku pozwana oświadczyła, że ostatecznie nie kwestionuje żądanej kwoty pożyczki. W uzasadnieniu pisma, pozwana wskazała na swoją trudną sytuację rodzinną oraz majątkową a nadto wniosła o rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia. Powyższy wniosek podtrzymała w piśmie z dnia 7 lutego 2019 roku, opisując dodatkowo swoją aktualną sytuację majątkową, z uwzględnieniem osiągniętych dochodów oraz stałych miesięcznych obciążeń.

(pismo pozwanej z dnia 14 listopada 2018 r. – k. 63-63verte, pismo pozwanej z dnia 7 lutego 2019 r. – k. 71-71verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 października 2013 r. M. P. w wypełniła wniosek o udzielenie pożyczki i w celu potwierdzenia danych rejestracyjnych zawartych w formularzu wypełnionym na stronie pożyczkodawcy - (...) Sp. z o.o. (wówczas (...) Sp. z o.o.), dokonała z rachunku bankowego o numerze 16 1050 1764 1000 0022 3508 8123 przelewu na kwotę 1,00 zł zawierając w tytule oświadczenie następującej treści „czytałem i zgadzam się z warunkami umowy pożyczki od firmy (...)”.

Ogólne Warunki Umowy pod nazwą „Umowa P. Okresowych (...) nr (...)” były zamieszczone na stronie internetowej spółki i dostępne dla pożyczkodawcy.

(okoliczności niesporne, a nadto potwierdzenie dokonania przez pozwaną opłaty rejestracyjnej - k. 12, ogólne warunki umowy – regulamin udzielania pożyczek gotówkowych drogą elektroniczną - k. 8verte-9verte)

W następstwie udzielenia pożyczki, pozwanej zostały przesłane drogą elektroniczną, za pośrednictwem poczty e-mail, indywidualnie uzgodnione warunki pożyczki numer (...), zawierające dane pożyczkobiorcy i pożyczkodawcy, z precyzyjnym oznaczeniem wysokości pożyczki oraz terminu zwrotu kwoty pożyczki powiększonej o prowizję.

(okoliczności niesporne, a nadto: indywidualnie uzgodnione warunki pożyczki nr (...) - k. 14)

W dniu 29 lipca 2014 r., w wykonaniu zawartej umowy, na rachunek bankowy o numerze (...), z którego to M. P. dokonała przelewu opłaty rejestracyjnej, pożyczkodawca przekazał kwotę 1.500,00 zł tytułem zwartej umowy pożyczki o numerze (...). Do dnia 28 sierpnia 2014 r. pozwana była zobowiązana zwrócić pożyczkodawcy kwotę pożyczki powiększoną o kwotę prowizji w wysokości 286,50 zł. Łącznie pozwana była zobowiązana do zwrotu na rzecz pożyczkodawcy kwoty 1.786,50 zł.

(okoliczności niesporne, a nadto potwierdzenie przelewu kwoty pożyczki - k. 13 – 14)

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przeniosła na rzecz (...) Spółka z o.o. S.K.A. wierzytelność z tytułu pożyczki nr (...) udzielonej przez cedenta w dniu 29 lipca 2014 r. M. P..

(okoliczności niesporne, a nadto oświadczenie pożyczkodawcy o zbyciu wierzytelności na rzecz (...) Sp. z o.o. S.K.A. - k. 15)

Pozwana nie uregulowała wierzytelności w wysokości 1.786,50 zł, na którą składają się: niezwrócona kwota kapitału pożyczki – 1.500,00 zł oraz koszty związane z udzieleniem pożyczki w wysokości 286,50 zł.

(okoliczność niesporna)

M. P. uzyskuje średni miesięczny dochód w wysokości ok. 700,00 zł, po uwzględnieniu zajęcia komorniczego w kwocie ok. 90 zł. Pozwana otrzymuje nadto od swego męża ok. 700,00 zł na poczet wydatków związanych z utrzymaniem ich wspólnych małoletnich dzieci. Pozwana nie posiada innego źródła dochodu, ani majątku. M. P. nie posiada również oszczędności. Na wysokość miesięcznych kosztów utrzymania składają się łącznie: kwota 850 zł tytułem czynszu w sezonie zimowym (w sezonie letnim czynsz wynosi 600 zł) – opłaty z tego tytułu częściowo reguluje siostra pozwanej, kwota 150 zł za energię elektryczną, kwota 130 zł za gaz, kwota 200 zł tytułem abonamentu telefonicznego i opłaty za Internet oraz kwota 200 zł tytułem kosztu leków. Wysokość deklarowanych przez nią rat, umożliwiających spłatę zadłużenia to kwota 100 zł miesięcznie.

(okoliczności niesporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny, który był między stronami niesporny, Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania. Dowody z dokumentów uznane zostały za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one zastrzeżeń Sądu, co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, nadto nie były kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd pominął dowód z zeznań pozwanej albowiem prawidłowo wezwana nie stawiała się na rozprawę.

Powódka domagając się od pozwanej zapłaty kwoty 1.786,50 zł powoływała się na łączącą pożyczkodawcę z pozwaną umowę pożyczki zawartą w dniu 29 lipca 2014 r. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazywała i następnie wykazała, że nabyła od pożyczkodawcy wierzytelność z tytułu umowy pożyczki przysługującą od pozwanej, a na kwotę objętą żądaniem pozwu składają się: kwota 1.500,00 zł stanowiąca przekazany pozwanej kapitał oraz kwota należna tytułem kosztów udzielenia pożyczki w wysokości 286,50 zł.

Na potwierdzenie zasadności i wysokości swojego żądania – zgodnie z ciążącym na powodzie obowiązkiem wynikającym z art. 6 k.c. - powódka przedłożyła Ogólne Warunki Umowy udostępnione pożyczkobiorcy pod nazwą „UMOWA P. Okresowych (...) nr (...)”, których zaakceptowanie było warunkiem skutecznej rejestracji na stronie internetowej pożyczkodawcy „ (...)” i podanie danych osobowych pożyczkobiorcy w związku ze złożeniem wniosku o udzielenie pożyczki. Powódka przedłożyła również dokument, z którego wynika, że pozwana dokonała w dniu 8 października 2013 r. przelewu na kwotę 1,00 zł, w celu weryfikacji przez pożyczkodawcę danych podanych podczas rejestracji. Powódka wykazała również, przedkładając potwierdzenie przelewu kwoty 1.500,00 zł, co stanowiło wykonanie umowy pożyczki zawartej pomiędzy stronami i znalazło potwierdzenie w elektronicznym potwierdzeniu zawarcia umowy pożyczki zawierającym jednocześnie indywidualne uzgodnione warunki zaciągniętego zobowiązania. Z ww. indywidualnego uzgodnienia warunków pożyczki wynika, że (...) Sp. z o.o. (poprzednio (...) Sp. z o.o.) zawarła umowę pożyczki numer (...) z dnia 29 lipca 2014 r. z M. P.. Wysokość pożyczki wynosiła 1.500,00 zł, a po upływie 30 dni, to jest do dnia 29 sierpnia 2014 r., pozwana zobowiązana była zwrócić pożyczkodawcy kwotę przekazaną tytułem umowy powiększoną o kwotę 286,50 zł stanowiącą koszty udzielenia pożyczki. Z dokumentu tego wynika, że pozwana winna zwrócić pożyczkodawcy łącznie kwotę 1.786,50 zł dokonując przelewu na wskazany numer rachunku bankowego, z oznaczeniem w tytule przelewu numeru pożyczki. Z powyższego wynika, że zaoferowane przez powódkę

dokumenty pozwalają na ustalenie i przyjęcie, iż z tytułu umowy łączącej pozwaną z (...) Sp. z o.o. w następstwie przelania wierzytelności z tego tytułu na (...) Sp. z o.o. Sp. K.A., na pozwanej ciąży obowiązek zwrotu powodowi kwoty 1.786,50 zł. W zakresie roszczenia głównego Sąd uznał żądanie powódki za zasadne.

Wprawdzie pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniosła zarzut przedawnienia roszczenia oraz nieistnienia zobowiązania, tym niemniej ostatecznie w piśmie z 14 listopada 2018 r. pozwana potwierdziła zarówno fakt zawarcia umowy jak i kwotę udzielonej jej pożyczki. Pozwana potwierdziła również, że nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania, wnosząc o rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia.

Dla porządku – odnosząc się do podniesionego w sprzeciwie zarzutu przedawnienia roszczenia należy wskazać, iż jest on chybiony. Przepis art. 118 k.c. zmieniony ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie Kodeksu cywilny oraz niektórych innych ustaw stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Podkreślenia przy tym wymaga, że do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy i w tym dniu, tj. 9 lipca 2018 roku, jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od tej chwili przepisy o przedawnieniu określone w nowej ustawie. Z kolei zgodnie z treścią art. 120 §1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Co istotne, w przypadku roszczenia dochodzonego przeciwko konsumentowi, Sąd z urzędu bada upływ terminu przedawnienia takiego roszczenia.

W realiach niniejszej sprawy bezspornie pozwana zawarła ze zbywcą wierzytelności - (...) Sp. z o.o. (poprzednio (...) Sp. z o.o.) umowę pożyczki jako konsument. Z ustaleń Sądu wynika, że pozwana zobowiązana była do zwrotu kwoty pożyczki do dnia 28 sierpnia 2014 r., czego bezspornie nie uczyniła. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Mając zatem na uwadze powyższe ustalenia oraz fakt, iż pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 25 lipca 2017 roku należało uznać, iż przedawnienie roszczenia o zwrot udzielonej pozwanej pożyczki wraz z należnymi odsetkami nie nastąpiło.

Tym samym, w ocenie Sądu, na uwzględnienie zasługiwała żądana przez powoda kwota w wysokości 1.786,50 zł, obejmująca kwotę pożyczki w wysokości 1.500,00 zł wraz z nieuiszczoną częścią kosztów udzielenia pożyczki w kwocie 286,50 zł, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 509 k.c. w punkcie I sentencji wyroku.

Również w zakresie wysokości żądanych odsetek Sąd uznał żądanie powódki za zasadne. Pozwana nie kwestionowała wysokości odsetek objętych żądaniem. Na podstawie art. 359 §1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd zasądził od kwoty 1.786,50 zł odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, obliczone za okres od dnia 29 sierpnia 2014 r. do dnia wydania niniejszego wyroku. Należy wskazać, iż okres zasądzonych odsetek jest wynikiem zastosowanego przez Sąd w punkcie II wyroku rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty.

Na podstawie zaś art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala, więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądzonego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uznać należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanej niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być nie tylko obiektywne, ale również spowodowane działaniem samego dłużnika.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek dający podstawę do skorzystania przez Sąd z dobrodziejstwa art. 320 k.p.c. Przemawia za tym przede wszystkim sytuacja materialna pozwanej nie pozwalająca na jednorazową spłatę zadłużenia wobec powódki.

Sąd rozkładając pozwanej w punkcie II wyroku zasądzone świadczenie na raty miał na celu nie tylko uchronienie pozwanej od postępowania egzekucyjnego, ale również umożliwienie jej wykonania wyroku w sposób dobrowolny. Uwzględniając realne możliwości finansowe pozwanej, ale także mając na względzie interes wierzyciela w uzyskaniu w możliwie krótkim czasie całej zaległości, Sąd zasądzone świadczenie rozłożył na 18 rat kształtujących się na poziomie: 17 pierwszych w wysokości po 100,00 zł (sto złotych) każda i osiemnastą ratę w wysokości 86,50 zł (osiemdziesiąt sześć 50/100 złotych) płatną wraz z równowartością odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 1.786,50 zł za okres od dnia 29 sierpnia 2014 r. do dnia 14 lutego 2019 r., płatnych miesięcznie, do ostatniego dnia miesiąca, poczynając od lutego 2019 r., z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności, którejkolwiek z rat. W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd omyłkowo w punkcie II sentencji wyroku błędnie określił kwotę osiemnastej raty, tj. w kwocie 88,50 zł (zapis cyfrowy) podczas gdy z zarówno z zapisu słownego wartości ostatniej raty jak i wysokości zasądzonych w pkt. I wyroku świadczenia jednoznacznie wynika, że osiemnasta rata wynosi 86,50 zł. Powyższa omyłka rachunkowa została już sprostowana. Reasumując, zdaniem Sądu, przyjęcie ww. wysokości poszczególnych rat umożliwi pozwanej spłatę zadłużenia w terminach określonych wyrokiem i jednocześnie nie pozbawi jej środków niezbędnych do utrzymania siebie i rodziny.

W punkcie III sentencji niniejszego wyroku, Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c., ustalając, że powódka wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu. Koszty poniesione przez stronę powodową wyniosły 30,00 zł w związku z uiszczeniem opłaty sądowej w tej wysokości. W ocenie Sądu, uwzględniając sytuację majątkową pozwanej oraz fakt, że zasądzone roszczenie zostało rozłożone na raty, brak było podstaw do odstąpienia od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Mając także na uwadze wysokość kosztów niniejszego procesu Sąd obciążył nimi pozwaną w całości.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powódce z pouczeniem o możliwości terminie i sposobie wniesienia apelacji,
3. przedłożyć z wpływem lub za 25 dni od wykonania.

G., dnia 27 lutego 2019 r.